

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/152/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117229255
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117229255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: Majetkový Holding, a.s., IČO: 35 823 364, Staromestská 3, Bratislava, v zast. Mgr. Martin Babčaník, advokát so sídlom: Oravská ulica 1348/8, Miloslavov, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom: Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody 5.648,35 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 23C/71/2017-156, zo dňa 08.07.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa voči žalobcovi **p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 2 ods. 1, § 5 ods. 2, § 29 ods. 1, § 31 ods. 1, zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 1 písm. a), § 2, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 3, § 9 ods. 1, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase a vecne tým, že Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 05.12.2017 domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu istinu 5.648,35 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy od 05. 10. 2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, pričom od čítania, resp. oznámenia obsahu ktorých na pojednávaní v súlade s § 204 CSP upustil, a z týchto ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci. Z úradného záznamu spísaného dňa 24.03.2016 vo veci sp. zn. EX 312/16 súdnou exekútkou JUDr. Oľgou Rehákovou vyplýva, že v exekučnom konaní oprávneného: Majetkový holding, a.s. (Slovenská sporiteľňa, a.s.), IČO: 35 823 364, Prievozská 2/A, Bratislava, proti povinnej: M. J., G. P. XXX/XXX, N., o vymoženie 7.343,30 eur s príslušenstvom, súdna exekútkorka po preštudovaní spisového materiálu, výstupu z účtovníctva nebohého a po získaní spätného prístupu k internetovému bankovníctvu, ako aj podľa platieb založených v exekučnom spise, konštatovala výšku sumy predstavujúca mínus (sumy, ktoré JUDr. Jonata vymohol, ale nepoukázal oprávnenému a neboli ani na jeho exekútorských bankových účtoch) spolu 5.410,60 eur, z toho nárok oprávneného 3.730,99 eur (po odrátaní odmeny 20 % z vymoženej sumy). Záverom súdna exekútkorka uviedla, že oprávnený si môže uvedenú sumu uplatniť v dedičskom konaní po nebohom

JUDr. Jánovi Jonatovi vedenom pod č. k. 1D/28/2016 súdnou notárkou JUDr. Máriou Gajdošovou, Kopčianska 3756/10, Bratislava.

4. Podľa neskôr spísaného úradného záznamu zo dňa 11.04.2016, sp. zn. EX 312/16 (EX 217/97) súdnou exekútkou JUDr. Oľgou Rehákovou, na základe preštudovania spisového materiálu, ako aj výstupu z účtovníctva nebohého a podľa platieb založených v exekučnom spise, táto zistila, že výška sumy predstavuje mínus (sumy, ktoré JUDr. Jonata vymohol, ale nepoukázal oprávnenému a neboli ani na jeho exekútorských bankových účtoch) spolu 6.555,79 eur, z toho nárok oprávneného je suma 5.648,35 eur (celkový nárok oprávneného je v sume 7.639,99 eur). Súdna exekútkorka opätovne poučila oprávneného, že predmetnú sumu si môže uplatniť v dedičskom konaní po nebohom JUDr. Jánovi Jonatovi č. k. 1D/28/2016, vedenom notárkou JUDr. Máriou Gajdošovou, so sídlom Kopčianska 3756/10, Bratislava, a že týmto úradným záznamom sa ruší úradný záznam spísaný dňa 24.03.2016. Podľa prezenčnej pečiatky bol uvedený úradný záznam doručený žalobcovi dňa 21.04.2016.

5. Žalobca si prihláškou zo dňa 06.04.2016 adresovanou notárke JUDr. Márii Gajdošovej, Kopčianska 3756/10, Bratislava k sp. zn. 1D/28/2016 prihlásil do dedičského konania po poručiteľovi JUDr. Jánovi Jonatovi pohľadávku ku dňu smrti poručiteľa vo výške 3.730,99 eur titulom vymožených a žalobcovi ako oprávnenému v exekučnom konaní vedenom nebohým JUDr. Jánom Jonatom pod sp. zn. EX 217/1997 nepoukázaných finančných prostriedkov v uvedenej výške, a to s odkazom na úverovú zmluvu č. XXXXXX-X uzatvorenú Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a dlžníčkou M. J., exekučným titulom, a to platobným rozkazom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.06.1996, sp. zn. 4Rob 1243/95 v spojení s opravným uznesením zo dňa 30.06.1997, sp. zn. 4Rob/1243/95-24 a úradným záznamom súdnej exekútkorky JUDr. Rehákovej ako náhradníčky zo dňa 24.03.2016.

6. Podaním zo dňa 03.05.2016 označeným ako doplnenie prihlášky do dedičského konania si žalobca na základe nového úradného záznamu JUDr. Rehákovej zo dňa 11.04.2016 prihlásil do dedičského konania vedenom JUDr. Máriou Gajdošovou pod sp. zn. 1D/28/2016 pohľadávku vo výške ku dňu smrti poručiteľa 5.648,35 eur.

7. Listom zo dňa 15.04.2016 v spojení s doplnením zo dňa 03.05.2016 žalobca požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 5.648,35 eur vyčíslenej na základe úradného záznamu súdnej exekútkorky JUDr. Oľgy Rehákovej zo dňa 11.04.2016, ktorým bol zrušený predchádzajúci úradný záznam zo dňa 24. 03. 2016, titulom nesprávneho úradného postupu JUDr. Jána Jonatu v exekučnom konaní sp. zn. EX 217/1997, ktorý spreneveril finančné prostriedky vymožené od povinnej. Poukázal na to, že v exekučnom konaní vedenom menovaným súdnym exekútkorom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2000 s účinnosťou od 30.06.2000 postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 15165313, Suché Mýto 4, Bratislava ako postupca na spoločnosť Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 10, Bratislava svoju splatnú pohľadávku voči dlžníkovi F. M. J., P. XXX/XXX, N.Q., IČO: 30956242, vymáhanú v uvedenom exekučnom konaní. Následne na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.09.2005 uzatvorenej medzi Slovenská konsolidačná, a.s. a žalobcom nadobudol exekučne vymáhanú pohľadávku voči dlžníčke F. M. J. žalobca s tým, že jej výška ku dňu postúpenia predstavovala spolu sumu 7.478,07 eur. Po postúpení pohľadávky bolo na účet žalobcu súdnym exekútkorom poukázané plnenie spolu v sume 1.991,64 eur, a preto po započítaní tohto plnenia predstavuje zostatok pohľadávky 5.486,43 eur, ktorá nebola oprávnenému v exekučnom konaní odvedená, čo potvrdil úradný záznam JUDr. Rehákovej, ktorá konštatovala, že vymožené finančné prostriedky sa na účtoch súdneho exekútkora nenachádzali.

8. Žalovaná listom zo dňa 29. 09. 2016 žalobcovi oznámila, že nevyhovuje jej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 5.648,35 eur spôsobenej súdnym exekútkorom JUDr. Jonatom dôvodiac nepreukázanosťou vzniku škody a jej výšky, ako základných podmienok pre založenie zodpovednosti štátu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.

9. Podľa podania Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 11.04.2001 doručeného exekútkorskému úradu JUDr. Jonatu 02.05.2001 k sp. zn. EX 217/97, bola v exekučnom konaní navrhnutá zmena účastníka exekučného konania odôvodnená Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou dňa 28. 06. 2000 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a Slovenskou konsolidačnou, a.s. ako postupníkom.

10. Z mailovej komunikácie medzi súdnou exekútkou JUDr. Rehákovou a žalovanou zo dňa 28.08.2018 vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Jonata do 28.09.2005 vymohol v predmetnom exekučnom konaní sumu 154.500 Sk a nepoukázal oprávnenému nič a od 28.09.2005 vymohol sumu 103.000 Sk a poukázal sumu 60.000 Sk.

11. Z pripojeného dedičského spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1D/28/2016 a následných zisťovaniach stavu predmetného dedičského konania súd zistil skutočnosti spísané v úradných záznamoch 12.05.2020, 21.04.2021 a 07.07.2021, s obsahom ktorých boli strany na pojednávaní bez námietok oboznámené. Z obsahu dedičského spisu vyplynulo, že žalobcova prihláška pohľadávky do dedičského konania zo dňa 06.04.2016 bola súdnej komisárke JUDr. Gajdošovej doručená dňa 11.04.2016 a doplňujúca prihláška zo dňa 03.05.2016 bola menovanej notárke doručená dňa 06.05.2016. Všetci do úvahy prichádzajúci zákonní dedičia po poručiteľovi JUDr. Jánovi Jonatovi odmietli dedičstvo, na základe čoho má pripadnúť podľa § 462 Občianskeho zákonníka štátu. Súdna notárka po súpise aktív a pasív uviedla, že dedičstvo je predĺžené, vo veci je plánované pojednávanie s manželkou poručiteľa za účelom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva na 14.07.2021 a následne budú postupne notárkou predvolávaní veritelia za účelom konvokácie a likvidácie dedičstva.

12. Právny zástupca žalobcu v prednese na pojednávaní zotrval na svojej argumentácii prezentovanej v žalobe a písomných vyjadreniach. Zdôraznil, že len samotné vymożenie finančných prostriedkov súdnym exekútorom nemožno považovať za nesprávny úradný postup a v čase, kedy sa súdny exekútor dopustil nesprávneho úradného postupu bol oprávneným v exekučnom konaní žalobca, preto je nedôvodná argumentácia protistrany o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 22.02.2019, sp. zn. 14Co/30/2018 riešiace obdobný spor. Obstať podľa neho nemôže ani tvrdená predčasnosť podanej žaloby, nakoľko sa v danom prípade jedná o tzv. falošnú solidaritu, a preto je irelevantné, či dedičské konanie je alebo nie je právoplatne skončené, zodpovednosť štátu je daná. Opačný záver by znemožnil žalobcovi domáhať sa svojich práv na súde s poukazom na premlčanie žalovaného nároku.

13. Žalovaná vo svojom prednese rovnako zotrvala na svojej obrane zdôrazňujúcej skutočnosť, že dedičského konanie, v ktorom si žalobca prihlásil pohľadávku, nebolo doposiaľ právoplatne skončené a viazanosť súdu stavom v čase rozhodovania. Uviedla, že nerozporuje samotné skutočnosti uvádzané v úradných záznamoch JUDr. Rehákovej, t. j. že v exekučnom konaní vymožený nárok vo výške 5.648,35 eur nebol súdnym exekútorom poukázaný oprávnenému a ani to, že v čase zániku exekútorskeho úradu neboli tieto finančné prostriedky vedené na osobitnom účte súdneho exekútora.

14. V prejednávanej veci súd na základe vykonaného dokazovania, zohľadniac vyššie uvedené všeobecné východiská a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel k záveru o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku.

15. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Jána Jonatu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 217/97, v ktorom po pripustení zmeny účastníkov konania vystupoval žalobca v pozícii oprávneného voči F. M. J., G. P. XXX/XXX, N.O. ako povinnej o vymożenie 7.343,30 eur s príslušenstvom na základe právoplatného platobného rozkazu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.06.1996, sp. zn. 4Rob 1243/95 v spojení s v spojení s opravným uznesením zo dňa 30.06.1997, č. k. Z-2-4Rob 1243/95-24. Medzi stranami nebola sporná samotná existencia nesprávneho úradného postupu tak, ako ho vymedzil žalobca v podanej žalobe, priamo vyplývajúca z úradných záznamov spísaných po zániku exekútorskeho úradu JUDr. Jána Jonatu, so sídlom Šafárikovo nám. 4, Bratislava v dôsledku smrti súdneho exekútora (08.12.2005), Slovenskou komorou exekútorov ustanoveným náhradníkom, JUDr. Oľgou Rehákovou, a to dňa 24.03.2016 a dňa 11.04.2016. Nesprávny úradný postup je daný tým, že súdny exekútor v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku nevedol peňažné prostriedky vymožené od povinnej v uvedenom exekučnom konaní na osobitnom účte oddelene od svojho majetku a vymožené peniaze za života nepoukázal v celom rozsahu oprávnenému a tieto nebolo možné oprávnenému poukázať ani po zániku exekútorskeho úradu náhradnou súdnou exekútkou. Žalovaná v konaní nesporevala ani samotnú výšku finančných prostriedkov, ktoré ako vymožené neboli poukázané oprávnenému, uvedené v aktualizovanom úradnom zázname JUDr. Rehákovej zo dňa 11.04.2016, t. j. po odpočítaní odmeny súdneho exekútora v sume 5.648,35 eur, na možnosť uplatnenia ktorej v prebiehajúcom dedičskom konaní po zomr. JUDr. Jonatovi vedenom notárkou JUDr. Máriou Gajdošovou pod sp. zn. 1D/28/2016

náhradná súdna exekútorka oprávneného upozornila. Nesporovanou bola aj žalobcom preukázaná skutočnosť, že dvoma prihláškami zo dňa 06.04.2016 a 03.05.2016 si žalobca v zmysle poučenia náhradnou súdnou exekútkou uplatnil peňažnú pohľadávku vo výške 5.648,35 eur v uvedenom dedičskom konaní. Spornými otázkami, zodpovedanie ktorých bolo podstatné pre rozhodnutie súdu v danej veci, bol žalovanou spochybňovaný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a predčasnosť žaloby odôvodňovaná neexistenciou škody v čase rozhodovania súdu.

16. Pokiaľ sa týka aktívnej vecnej legitímácie, súd sa v tomto smere nestotožnil s obranou žalovanej, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca už v prihláškach do dedičského konania, ako aj v samotnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 15.04.2016 uviedol, že pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní JUDr. Jonatom pod sp. zn. EX 217/97 voči povinnej F. M. J. bola v priebehu exekučného konania postúpená spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými pôvodným oprávneným, Slovenská sporiteľňa, a.s., na Slovenskú konsolidačnú, a.s. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2000 účinnej od 30. 06. 2000 a následne na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 09. 2005 uzatvorenej medzi slovenská konsolidačná, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými postúpená v prospech žalobcu. Žalobca tak vstúpil do exekučného konania na miesto predchádzajúceho oprávneného na základe zmluvy o postúpení judikovanej pohľadávky (nie nároku na náhradu škody) a na základe tohto hmotnoprávneho právneho úkonu, existencia ktorého bola tiež nesporná, naňho prešla pohľadávka s príslušenstvom v rozsahu a stave, v akom nebola uspokojená ku dňu účinnosti postúpenia, a teda v existentnej výške. Irelevantná je preto rozprava žalovanej o postúpiteľnosti nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Zvyčajne práve stav pohľadávky v čase uzatvárania zmluvy o postúpení, príp. k neskôr kontrahentmi dohodnutému dátumu jej účinnosti (kedy exekučné konanie prebiehalo a postupca nemohol mať vedomosť o skutočnosti, že súdny exekútor mu nepoukázal všetky doposiaľ vymožené peňažné prostriedky), je markantný pre dohodu o odplate za postúpenie pohľadávky s tým, že v zmysle Exekučného poriadku počas exekúcie je postúpenie vymáhaného nároku účinné len, ak pôvodný oprávnený postúpil celý vymáhaný nárok. Potrebne je tiež uviesť, že aj pokiaľ by zo strany náhradníka, JUDr. Oľgy Rehákovovej, došlo k vyúčtovaniu exekúcie a sporné vymožené finančné prostriedky by boli na exekútorskom účte zomrelého JUDr. Jonatu, len by fyzicky neboli poukázané oprávnenému, táto by ich poukázala osobe, ktorej v čase vyúčtovania exekúcie svedčil nárok z exekučného titulu, t. j. žalobcovi, a nie jeho právnym predchodcom, ktorí pripustením zmeny účastníkov konania na strane oprávneného prestali byť účastníkmi exekučného konania so všetkými právami a povinnosťami. Rovnako nemenej významnou je skutočnosť, že Exekučný poriadok do 01.11.2013 nestanovoval lehotu, v ktorej bol súdny exekútor povinný vymožené finančné prostriedky poukázať oprávnenému a len samotná skutočnosť, že súdny exekútor vymohol v exekučnom konaní peniaze od povinnej ešte nezakladá vznik škody. Nakoniec aj v rámci prechodného ustanovenia § 243b ods. 1, 2, 13 Exekučného poriadku bola s poukazom na túto *expressis verbis* upravenú povinnosť súdneho exekútora zavedená lehota pre exekučné konania začaté pred 01.11.2013, najneskôr do uplynutia ktorej bol súdny exekútor povinný doposiaľ vymožené a nepoukázané peniaze poukázať oprávnenému, a to do 15.11.2013, kedy s určitosťou bol oprávneným v exekučnom konaní žalobca a teda súdny exekútor by peniaze musel poukázať jemu, nie jeho právnym predchodcom. Uvedené korešponduje aj so zákonodarcom v záujme zvýšenej ochrany oprávneného zakotvenou možnosťou oprávneného aj v exekučných konaniach začatých pred 01.11.2013 domáhať sa uloženia povinnosti súdnemu exekútorovi poukázať peňažné prostriedky oprávnenému, kedy uvedené procesné právo by mohol realizovať len žalobca, ktorý pripustením zmeny účastníkov exekučného konania vstúpil v celom rozsahu do postavenia oprávneného a uvedeným okamihom zanikli akékoľvek procesné oprávnenia jeho právných predchodcov. Súd na základe uvedených odôvodnených úvah dospel k záveru, že žalobca je poškodeným subjektom oprávneným domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, keď exekučne vymáhaný peňažný nárok, ktorý nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 09. 2005, a ktorý bol v exekučnom konaní vymožený v celom rozsahu po uvedenom dátume, mu nebol poskytnutý ani v zákonom stanovenej lehote do 15. 11. 2013 a ani po prevzatí zaniknutého exekútorskeho úradu ustanovenou náhradníčkou, JUDr. Rehákovou. Žalovaná vo svojej argumentácii miestami nereflektuje, že nesprávny úradný postup súdneho exekútora z časového hľadiska nemusí korešpondovať s okamihom vzniku škody a ako uviedol žalobca, žalovaná si sama vzájomne protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že škoda v súvislosti s nesprávnym úradným postupom ešte nevznikla, a na strane druhej má za to, že poškodenými sú v časti vymáhaného nároku právní predchodcovia žalobcu.

17. Pri už konštatovanej a nespornej existencii nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sa súd zaoberal ďalšou kumulatívnou podmienkou pre založenie zodpovednosti žalovanej, a to vznikom škody v majetkovej sfére žalobcu, v súvislosti s ktorým bolo žalovanou namietané predčasné podanie žaloby. Vzhľadom na osobitné postavenie súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti predstavujúcej zverený výkon verejnej moci, za škodu ním spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti zodpovedá nielen samotný exekútor v zmysle ust. § 31 EP, ale aj štát (žalovaná) v zmysle ust. zák. č. 514/2003 Z.z. V prípade škody spôsobenej súdnym exekútorom v exekučnom konaní (s výnimkou nároku súdneho exekútora na odmenu) tak existujú dve paralelné odškodňovacie úpravy (§ 31 EP a zák. č. 514/2003 Z.z.), ktorých vzájomný vzťah až do prijatia novely Exekučného poriadku č. 2/2017 Z.z. účinnnej od 01. 04. 2017 zákonodarca žiadnym spôsobom neriešil, a preto uvedená kolízia bola riešená dotváraním práva rozhodovacou činnosťou súdov, v ktorej sa vyvinul názorový prúd (napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 289/2008, uznesenie NS SR zo dňa 23. 03. 2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, rozhodnutie NS SR zo dňa 22. 06. 2016, sp. zn. 3Cdo/129/2015), v zmysle ktorého sa poškodenému priznávalo právo na výber, či bude žalovať súdneho exekútora o náhradu škody podľa § 31 EP alebo štát podľa zák. č. 514/2003 Z.z. (§ 4 ods. 1 písm. a) bod 3.). Žalobca poukazoval na viaceré (pozn. súdu staršie) rozhodnutia, ktoré dospeli k uvedenému záveru, avšak aj z pohľadu súdu ich obsah nesprávne interpretoval. Súd nesúhlasí s interpretáciou žalobcu, v ktorej sa snažil presvedčiť súd, že nárok na náhradu škody si môže súbežne uplatňovať v dvoch samostatných konaniach vedených aj voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a súčasne aj voči súdnemu exekútorovi podľa § 31 EP. Pristúpiac na jeho argumentáciu by žalobca v prípade jeho úspechu mal dva exekučné tituly, nezávislým plnením z ktorých by došlo k bezdôvodnému obohateniu. Na uvedenom nič nemení ani argumentácia žalobcu, podľa ktorej plnením z jedného rozhodnutia by zanikla povinnosť z druhého rozhodnutia, nakoľko takáto solidarita by musela podľa § 511 Občianskeho zákonníka vyplývať z právneho predpisu, z dohody účastníkov alebo z rozhodnutia súdu. V danom prípade sa však nejedná ani o jeden z uvedených prípadov a okrajovo súd poukazuje aj na to, že v danom prípade neprichádza do úvahy ani aplikácia ust. § 438 OZ, keď je zrejmé, že škoda vznikla konaním jedného škodcu, a to súdneho exekútora (bez ohľadu na to, že k vzniku škody došlo pri výkone verejnej moci súdnym exekútorom, čo zakladá ďalší odškodňovací titul v zmysle zák., č. 514/2003 Z.z. voči štátu). Právnym úvahám žalobcu nie je možné prisvedčiť ani pokiaľ sa odvolával na vzťah tzv. falošnej solidarity ako je tomu napr. pri uplatnení nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravných prostriedkov uplatnenej voči prevádzkovateľovi motorového vozidla, príp. vodičovi a súčasne poisťovateľovi, nakoľko len samotná skutočnosť, že žalobca má nárok na plnenie voči dvom rozdielnym subjektom na základe dvoch rôznych právnych titulov, neznamená, že môže oba subjekty súbežne žalovať v dvoch samostatných konaniach, kedy súd nemôže prípadný vzťah tzv. nepravej solidarity vyjadriť vo vyhovujúcom rozhodnutí vzťahujúcim sa na oba povinné subjekty. Aj keď v prípade nepravej solidarity platí, že plnením jedného zaniká povinnosť plnenia druhého (t. j. obdobné postavenie ako je vo vzťahu ručiteľ a dlžník), uvedená skutočnosť musí byť vyjadrená v záväznej a vykonateľnej časti súdneho rozhodnutia, t. j. enunciate. Pokiaľ by žalobca v obdobných prípadoch žaloval nárok samostatne pred viacerými súdmi (kedy do úvahy neprichádza ani možnosť spojenia vecí), ktoré by jeho nároku vyhovel, došlo by k situácii, že žalobca by pri plnení, ktoré môže dostať len jedenkrát, disponoval dvoma exekučnými a vymožitelnými titulmi bez vzájomného vyjadrenia vzťahu z tzv. nepravej solidarity. Na uvedenom by nič nemenila len samotná vedomosť žalobcu, že predmetný nárok mu svedčí len jedenkrát, resp. že v rozsahu plnenia by zanikol nárok druhého povinného subjektu.

18. Súd sa plne stotožňuje aj s obranou žalovanej v časti namietajúcej skutočnosť, že štát nie je univerzálnym sukcesorom a aj napriek ústavnoprávnomu základu nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (čl. 46 ods. 3 Ústavy SR) nevstupuje automaticky do všetkých odškodňovacích nárokov. Aj s poukazom na aktuálne závery rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (nie druhoinštančných súdov v iných konaniach, na ktoré poukazoval žalobca, a ktorými nie je konajúci súd viazaný), konkrétne viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 05. 2020, sp. zn. 6Cdo/184/2018 sa súd pri konkurencii nielen nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj nároku na náhradu škody podľa § 31 EP prikláňa k názoru, že zodpovednosť štátu nastupuje nie generálne vždy a bez ďalšieho, ak ku škode dôjde pri výkone verejnej moci a nepôsobí ako všeobecný odškodňovací inštitút. V opačnom prípade by na úkor štátu mohlo dôjsť k poskytnutiu ochrany nepoctivým konaniam, ktorými sa tretie od štátu odlišné osoby, aj keď v postavení vykonávateľa verejnej moci, bezdôvodne obohatili. Uvedené zodpovedá aj zmyslu a účelu právnej úpravy, ktorá zakotvila zodpovednosť aj samotného súdneho exekútora za škodu spôsobenú pri výkone exekučnej činnosti a žiadnym spôsobom nekoliduje ústavnoprávne

garantovanému právu poškodeného na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, nakoľko štát aj naďalej zodpovedá za predmetnú škodu, avšak jeho zodpovednosť nastupuje až subsidiárne, keď poškodený preukáže nevyožiteľnosť svojho nároku voči súdnemu exekútorovi, ktorý prisvojením si jemu zverených finančných prostriedkov patriacich oprávnenému, nepochybne postupoval v rozpore nielen s ustanoveniami Exekučného poriadku, ale aj samotným účelom exekučného konania a nad rámec jemu zverenej právomoci. Niet podľa názoru súdu žiadneho právne a logicky relevantného dôvodu, aby v obdobných prípadoch spreneverenia finančných prostriedkov verejne činnou osobou mal tento nárok prioritne a bez toho, aby sa poškodený domáhal svojho nároku práve voči osobe, ktorá sa konaním v rozpore so zákonom bezdôvodne obohatila, uspokojiť štát. Potrebné je tiež zdôrazniť, že pokiaľ súdny exekútor konal tak, že peňažné prostriedky vymožené v exekučnom konaní a patriace oprávnenému použil na vlastnú spotrebu, čo vyplýva zo skutočnosti, že ním vymožené peniaze sa nenachádzali na účte jeho exekútorského úradu, a že dedičstvo po ňom je predĺžené, konal nad rámec jemu zverenej právomoci a mimo výkon exekučnej činnosti, a preto jeho konanie vzhľadom na vybočenie z medzí priznaných oprávnení nevyklučuje vznik bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora aj napriek osobitnému charakteru vzťahu medzi súdnym exekútorom a oprávneným pri výkone exekučnej činnosti (obdobne viď závery v uznesení NS SR zo dňa 28. 05. 2020, sp. zn. 6Cdo/184/2018). Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že konkrétne v danom prípade prichádza do úvahy možnosť pripadnutia predĺženého dedičstva po zomrelom súdnym exekútorovi štátu ako odúmrtí, keď žalobca si riadne nárok pred podaním tejto žaloby uplatnil prihláškou do dedičského konania, ktoré nie je doposiaľ právoplatne skončené, a v ktorom stále môže byť nárok žalobcu aspoň čiastočne uspokojený a len v neuspokojenej časti by bol uplatniteľný voči žalovanej titulom náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. V čase rozhodovania súdu a ani s prihliadnutím na v dedičskom konaní zistenú predĺženosť dedičstva po poručiteľovi nie je nateraz možné konštatovať žalobcom nezavinenú nevyožiteľnosť nároku v žalovanej výške. Z uvedeného vyplýva žalovanou tvrdený záver o neexistencii škody ako voči súdnemu exekútorovi nevyožiteľnej pohľadávky v čase rozhodovania súdu, ktorý je rozhodný pre posúdenie žalovaného nároku.

19. Okrajovo súd uvádza, že uvedené názorové myšlienky našli následné vyjadrenie aj v normatívnej právnej úprave Exekučného poriadku, ktorý už spomínanou novelou č. 2/2017 *expressis verbis* vyjadril, že zodpovednosť štátu pri konkurencii odškodňovacích titulov podľa EP a zák. č. 514/2003 Z.z. je len subsidiárna, a teda nastupuje až v prípade, ak sa škodu nepodarí uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora.

20. V intenciách uvedeného pri konštatovanej danosti vecnej legitímácie oboch strán sporu, vykonaným dokazovaním preukázanému nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora, avšak neexistencii škody v čase rozhodovania súdu, súd žalobu ako predčasne podanú zamietol (bez potreby skúmania podmienky príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom), a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

21. Záverom vo vzťahu k žalobcom poukazovanej možnosti premlčania a tým oslabenia vymáhateľnosti žalovaného nároku voči štátu súd uvádza, že právny zástupca žalobcu bol na pojednávaní po zmene zákonného sudcu oboznámený s predbežným právnym názorom súdu o predčasnosti podanej žaloby a vyslovene na otázku súdu, či má návrhy na doplnenie dokazovania alebo iné procesné návrhy, uviedol, že má za to, že žaloba nie je predčasne podaná a tejto je možné aj napriek prebiehajúcej dedičskému konaniu vyhovieť. Právne zastúpený žalobca v záujmy ochrany svojho budúceho postavenia mal a dostal možnosť navrhnúť súdu prerušenie konania, čo neurobil a súd nemal v sporovom konaní danú žiadnu obligatórnu prekážku, pre ktorú by *ex offio* musel konanie prerušiť (§ 162 ods. 1 CSP). Vo vzťahu k plynutiu premlčacej lehoty podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je však potrebné uviesť, že pokiaľ súd dospel k záveru, že v čase rozhodovania žalobcovi škoda nevznikla, tak nie je možné dospieť k záveru o uplynutí premlčacej lehoty, nakoľko rozhodujúcim je nielen okamih nesprávneho úradného postupu, ako jednej viacerých zákonných podmienok, ale aj s ním spojený vznik škody, ktorý nemusí byť daný zhodným časovým momentom ako vznik nesprávneho úradného postupu. Opačný záver nekorešponduje práve ani so závermi súdnej praxe, nielen v aktuálnom období, ale v rámci jej vývoja aj v predchádzajúcich obdobiach, odvolávajúcej sa na prednosť nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia pred náhradou škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. (rozhodnutie NS SSR zo dňa 16. 04. 1985, sp. zn. 4Cz 110/84, uznesenie ÚS SR zo dňa 13. 06. 2012, sp. zn. III. ÚS 225/2012, III. ÚS 361/2009, nález ÚS SR z 13. 02. 2013, sp. zn. II. ÚS 165/2012), ktorá nikdy nesmerovala k zámeru neodškodniteľnosti nárokov fyzických a právnických osôb poškodených pri výkone verejnej moci. Pre plynutie premlčacej lehoty v súlade s

§ 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. tak platí, že premlčacia lehota pre uplatnenie nároku žalobcu voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. sa odvíja od okamihu, kedy sa poškodený žalobca dozvie o škode, t. j. od okamihu právoplatného skončenia dedičského konania, z ktorého bude zrejmý rozsah uspokojenia pohľadávky žalobcu a vznik škody v neuspokojenej časti jeho pohľadávky, t. j. bude zrejmá škoda, ktorá vznikne žalobcovi v časti neuspokojenej pohľadávky voči poručiteľovi a jej výška.

22. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu v spore vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni. Nakoľko však žalovanej žiadne trovy v konaní nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu nepriznal. Rozhodnutím o nepriznaní nároku žalovanej na náhradu trov konania zároveň odpadá potreba samostatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 02. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

23. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a jeho žalobe vyhovel. Svoje odvolanie odôvodnil podľa § 365 CSP a ďalej tým, že súd prvej inštancie však odmietol právny názor, že by poškodený mohol nárok na náhradu škody uplatňovať aj súbežne a to tak voči štátu ako aj voči súdnemu exekútorovi. V tejto súvislosti prvostupňový súd argumentuje, že žalobca by v prípade úspechu disponoval dvoma exekučnými titulmi bez vyjadrenia vzťahu a mohlo by dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu. Súd prvej inštancie taktiež v odôvodnení Rozsudku (bod 42.) zdôrazňuje, že štát nie je univerzálnym sukcesorom a aj napriek ústavnoprávnemu základu nároku na náhradu škody nevstupuje automaticky do všetkých odškodňovacích nárokov a v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie NS SR pod sp.zn. 6CDo/184/2018, v ktorom sa, podľa názoru prvostupňového súdu, pri konkurencii nielen nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj nároku na náhradu škody podľa § 31 EP súdna prax prikláňa k záveru, že zodpovednosť štátu nastupuje nie generálne vždy a bez ďalšieho, ak ku škode dôjde pri výkone verejnej moci a nepôsobí ako všeobecný odškodňovací inštitút. V bode 43. odôvodnenia Rozsudku potom súd prvej inštancie konštatuje, že tieto názorové myšlienky našli následne svoje vyjadrenie aj v normatívnej právnej úprave Exekučného poriadku, keď novela Exekučného poriadku č. 2/2017 Z.z. účinná od 1.4.2017 vyriešila kolíziu § 31 EP a zákona č. 514/2003 Z.z., tak, že zodpovednosť štátu nastupuje až subsidiárne, keď poškodený preukáže nevyhľaditeľnosť svojho nároku voči súdnemu exekútorovi. Vyššie uvedené právne názory súdu prvej inštancie nemajú oporu ani v relevantnej právnej úprave a ani v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, ktorú podľa nášho názoru súd prvej inštancie zámerne interpretuje nesprávne a účelovo. Právna otázka vzťahu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci podľa § 514/2003 Z.z. a zodpovednosťou súdneho exekútora za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, reflektujúc právnu úpravu v znení, v ktorom sa vzťahuje na predmetný prípad, bola už v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. V tejto súvislosti poukazujeme na uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/129/2015 zo dňa 22.06.2016 NS SR alebo uznesenie NS SR pod sp.zn. 3Cdo/75/2015 zo dňa 23.03.2016, ktoré bolo publikované aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod R 74/2016 a v ktorom Najvyšší súd SR. Ak žiadny zákon v rozhodnom čase nevylučoval možnosť uplatňovania nároku na náhradu škody súbežne voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj voči súdnemu exekútorovi v zmysle § 31 Exekučného poriadku, obdobne ako to zákon nevyklučuje ani v prípade bežného vzťahu solidárnych spoludovníkov, potom s poukazom na článok 2 ods. 3 a článok 13 ods. 1 Ústavy SR nemôže súd určovať, voči komu má žalobca svoj nárok na náhradu škody uplatňovať a odmietnuť poskytnutie súdnej ochrany jeho nároku v prípade, ak tento nárok uplatní voči obom zodpovednostným subjektom súčasne. Zároveň, ak žiadny zákon v rozhodnom čase neukladal žalobcovi ako poškodenému povinnosť uplatňovať svoj nárok na náhradu spôsobenej škody najprv proti súdnemu exekútorovi a nestanovil možnosť domáhať sa nároku na náhradu škody voči žalovanej až po preukázaní nevyhľaditeľnosti tohto nároku voči súdnemu exekútorovi, potom s poukazom na článok 2 ods. 3 a článok 13 ods. 1 Ústavy SR nemôže súd od žalobcu vyžadovať, aby najskôr uplatňoval svoj nárok na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi a zamietnuť jeho žalobu ako predčasnú. Z relevantnej právnej úpravy i ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí žalobcu ako poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (pozri uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/75/2015 zo dňa 23.03.2016 alebo sp. zn. 3Cdo/129/2015 zo dňa 22.06.2016), pričom nie je možné vylúčiť ani možnosť uplatnenia náhrady škody súčasne proti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. aj proti súdnemu exekútorovi podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku,

keď vzájomný vzťah medzi nimi vo vzťahu k plneniu prisúdenej sumy v prípade úspechu poškodeného sa bude spravovať princípom tzv. falošnej solidarity (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/2307/2013 zo dňa 14.10.2015). Princípom solidarity (solidárnych záväzkov) je, že jednotlivé solidárne povinnosti sú samostatné, ale sú vzájomne spojené identitou predmetu záväzku. Platí pri tom zásada, že každý zo spoločných dlžníkov je povinný platiť celý dlh a všetci dlhujú iba raz. Pri solidárnom záväzku je síce viac záväzkových vzťahov, avšak predmet a obsah všetkých je ten istý a ak vo vzťahu k jednému z účastníkov záväzkov zanikne splnením, zanikne celý záväzok (§ 511 Občianskeho zákonníka). Samostatnosť záväzkov jednotlivých dlžníkov sa prejavuje aj v prípade, ak sa majetok jedného z nich stal predmetom dedičského konania. Prebiehajúce dedičské konanie po poručiteľovi, ktorý je jedným zo solidárnych dlžníkov nebráni veriteľovi v tom, aby pohľadávku vymáhal súbežne v dedičskom konaní tak od ostatných solidárne zaviazaných dlžníkov. Podstatné je, že v rozsahu plnenia poskytnutého na dlh ostatnými solidárnymi dlžníkmi zaniká aj pohľadávka prihlásená do dedičského konania. ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít prijala záver, že zodpovednosť exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú samostatnými zodpovednosťami vzťahmi, ktoré sú rovnocenné a stoja vedľa seba, pričom právna úprava platná v čase vzniku škody priamo nestanovovala prioritu a ani výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich. Vychádzajúc zo základných princípov Civilného sporového poriadku, osobitne princípu právnej istoty, žalobca legitímne očakáva, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s touto ustálenou rozhodovacou praxou. Súd prvej inštancie sa, svojim právnym posúdením veci, v rámci ktorého konštatoval, že k škode, za ktorú by niesla zodpovednosť žalovaná na strane žalobcu nedôjde, kým nepreukáže nevyhovieľnosť nároku na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi, jednoznačne odklonil od právneho posúdenia judikovaného v ustálenej rozhodovacej praxi vyšších súdnych autorít, a to bez toho, aby tento odklon dôkladne a presvedčivo zdôvodnil a to najmä s odkazom na relevantnú právnu úpravu. Ak v tejto súvislosti prvostupňový súd ešte argumentuje, že žalobca by v prípade úspechu disponoval dvoma exekučnými titulmi, potom upozorňujeme, že je vecou súdu, aby v prípade, ak to považuje za potrebné, v záujme určitej výrok rozsudku vyjadril povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu zodpovedajúcu spôsobenej škode tak, že plnením žalovanej zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť súdneho exekútora na náhradu škody v zmysle § 31 Exekučného poriadku a naopak plnením povinnosti súdneho exekútora na náhradu škody v zmysle § 31 Exekučného poriadku zaniká v rozsahu tohto plnenia platobná povinnosť žalovanej. Takýto výrok rozsudku by zabránil tomu, aby veriteľ mohol dosiahnuť to isté plnenie dvakrát. Zároveň upozorňujeme, že v prípade petitu žalobného návrhu tak, ako tento formuloval žalobca, nejde o nevykonateľný petit, spôsobujúci vadu žaloby, ktorú by bolo v konaní potrebné odstraňovať alebo ktorá by odôvodňovala zamietnutie žaloby. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že premietnutie prípadnej akcesority a subsidiarity záväzku do výroku rozhodnutia súdom, je možné považovať len za určitú podmienku priznania uplatňovaného práva, ktorá svojou podstatou predstavuje obmedzenie nároku žalobcu v rozsahu ním uplatneného petitu. Teda je vlastne nevyhovením žaloby v celom jej rozsahu, a to z hľadiska trvania priznaného práva. V tejto súvislosti poukazujeme na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Obdo/38/2007 zo dňa 24.07.2008, v ktorom Najvyšší súd SR v zmysle uvedeného názoru skonštatoval, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď konštatoval neopodstatnenosť žaloby z dôvodu riadne neuplatneného petitu, v ktorom žalobca nevyjadril vzťah akcesority a subsidiarity dlžníka a ručiteľa. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 42. odôvodnenia Rozsudku zdôrazňuje, že štát nie je univerzálnym sukcesorom a aj napriek ústavnoprávnemu základu nároku na náhradu škody nevstupuje automaticky do všetkých odškodňovacích nárokov, upozorňujeme, že tieto právne úvahy, nekriticky prevzaté od žalovanej, sú vo svojej podstate zmatečné a bez opory v platnej právnej úprave. Žalobca nikdy netvrdil, že žalovaná je univerzálnym sukcesorom záväzkov z titulu náhrady škody! Práve naopak, žalovaná (štát) je nositeľom originálnej objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to v súlade s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z.z., ktorej sa nemôže zbaviť a ktorá nastáva splnením 3 všeobecných predpokladov. V prejednávanej veci nebolo sporné, že nesprávnemu úradnému postupu na strane súdneho exekútora došlo. Spornou nebola ani tá skutočnosť, že z exekútorom vymožených plnení od povinnej mal byť žalobca ako oprávnený v exekučnom konaní uspokojený sumou 5.648,35 Eur, pričom toto plnenie mu zo strany súdneho exekútora poukávané nebolo, čím žalobcovi preukázateľne vznikla škoda. Zároveň niet pochybností o tom, že nesprávny úradný postup je jedinou príčinou, pre ktorú žalobca nebol sumou 5.648,35 Eur uspokojený, čím je preukázaná aj bezprostredná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou. S poukazom na uvedené tak boli v prejednávanej veci naplnené všetky 3 základné predpoklady zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá má povahu zodpovednosti originálnej a objektívnej. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazuje pri obhajobe svojho právneho názoru na uznesenie NS SR pod sp.zn. 6CDo/184/2018, v ktorom

sa, podľa názoru prvostupňového súdu, pri konkurencii nielen nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale aj nároku na náhradu škody podľa § 31 EP súdna prax prikláňa k záveru, že zodpovednosť štátu nastupuje nie generálne vždy a bez ďalšieho, ak ku škode dôjde pri výkone verejnej moci a nepôsobí ako všeobecný odškodňovací inštitút, potom súd prvej inštancie celkom zjavne zavádza. Uznesenie NS SR pod sp.zn. 6CDo/184/2018 vychádza z úplne odlišných skutkových a právnych okolností (skutkovo riešil prípad pochybenia notára pri vydaní finančných prostriedkov z notárskej úschovy!), pričom explicitne a celkom jednoznačne rieši iba a výlučne konkurenciu nároku na náhradu škody voči štátu a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď konštatuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci), môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal, a je povinný ho vydať. Toto však nie je prípad prejednávanej veci. Napriek tomu, že sa žalovaná od začiatku súdneho konania opakovane bráni tvrdením, že vzniku škody na strane žalobcu bráni existencia pohľadávky žalobcu voči súdnemu exekútorovi titulom bezdôvodného obohatenia, upozorňujeme, že žalovaná doteraz nekonkretizovala skutkové a právne okolnosti, z ktorých vyvodzuje existenciu pohľadávky žalobcu voči súdnemu exekútorovi z titulu bezdôvodného obohatenia! Súd prvej inštancie sa snažil túto pasivitu žalovanej v rámci jej procesnej obrany nahradiť vlastným právnym názorom, vyjadreným v bode 42. odôvodnenia Rozsudku, v zmysle ktorého súdny exekútor konal nad rámec jemu zverenej právomoci a mimo výkon exekučnej činnosti, a preto jeho konanie nevyklučuje vznik bezdôvodného obohatenia. Opakovane potom na tomto mieste zdôrazňujeme, že vzťah medzi súdnym exekútorom a oprávneným, NIE JE súkromnoprávnym vzťahom, v ktorom by mali účastníci rovnaké právne postavenie! Súdny exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom. Medzi oprávneným a súdnym exekútorom ide o právny vzťah vyplývajúci z noriem verejného práva, keď súdny exekútor ako orgán verejnej moci rozhoduje o právach a povinnostiach oprávneného a povinného ako účastníkov exekučného konania. Ide tu v takomto prípade o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu, v rámci ktorého účastníci exekučného konania a súdny exekútor nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy súkromnoprávne. Tento právny vzťah sa vyznačuje tým, že súdny exekútor vystupuje voči oprávnenému ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a je oprávnený účastníkovi exekučného konania jednostranne zakladať práva a povinnosti. Vzhľadom na povahu právneho vzťahu medzi žalobcom (oprávneným) ako účastníkom konania a súdnym exekútorom ako nositeľom štátnej moci a vykonávajúcim exekučnú činnosť, ktorý je vzťahom verejnoprávnym, nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 OZ na úkor žalobcu ako oprávneného. Vyššie uvedená právna otázka už pritom bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu jednoznačne vyriešená! (napr. rozhodnutie NS SR pod sp.zn. 4Cdo 41/2009). S poukazom na uvedené je preto celá procesná obrana žalovanej i súdom vyjadrený právny názor zmätočný a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti by sme radi pripomenuli, že bolo úlohou štátu zabezpečiť si kontrolu nad výkonom verejnej moci v exekučnom konaní! Bol to štát, ktorý prostredníctvom ním určeného orgánu verejnej moci (súdnemu exekútorovi) mal vymožené finančné prostriedky v držbe a bol to opäť štát, ktorý o držbu týchto finančných prostriedkov prišiel v dôsledku nesprávneho úradného postupu a zlyhania osoby vykonávajúcej funkciu orgánu verejnej moci. Preto je výlučne vecou štátu, aby prostredníctvom svojich orgánov verejnej moci opätovne získal dotknuté finančné prostriedky do svojej držby a pre prípad, že sa mu to nepodarí, čo je aj prípad prejednávanej veci, aby niesol objektívnu zodpovednosť za škodu, ktorú ním určený orgán verejnej moci účastníkom konania, v tomto prípade žalobcovi, spôsobil.

24. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaná, ktorá žiada odvolací súd, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Žalovaná sa plne stotožňuje so zamietnutím žaloby súdom prvej inštancie, ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia, je toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledkom ktorého bol riadne zistený skutkový stav odôvodňujúci takýto záver súdu z dôvodu, že súd mal za preukázanú neexistenciu škody v čase rozhodovania súdu, v zmysle čoho žalobu zamietol ako predčasne podanú. Rozsudok obsahuje vyčerpávajúce odôvodnenie tak vo vzťahu k súdom zistenému skutkovému stavu, ako aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu tohto stavu súdom, vedúcemu súd prvej inštancie k svojmu rozhodnutiu, a nemožno ho považovať za nepreskúmateľný či nedostatočne odôvodnený. V prvom rade žalobca vo svojom odvolaní argumentuje tým, čím argumentoval už aj pred súdom prvej inštancie, a teda že možnosť súbežného uplatňovania nároku na náhradu škody, ako voči štátu, tak aj voči súdnemu exekútorovi je daná. V tejto súvislosti, na podporu svojich záverov, prioritne poukazuje aj na dve rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „NS SR“). Podľa názoru žalovanej sa však súd prvej inštancie s touto otázkou náležite vysporiadal, pričom súd bol oboznámený s obsahom rozhodnutí NS SR, na ktoré žalobca poukazuje. Ako prvé je treba zdôrazniť tú skutočnosť, že spomínané rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazuje, hovoria iba o tom, že „Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich.“, pričom tieto, a ani ďalšie rozhodnutia neustanovujú možnosť súbežného uplatňovania nárokov na náhradu škody, ako voči štátu, tak aj voči súdnemu exekútorovi, tak ako sa tento dojem snaží žalobca navodiť. Obdobne je na tom aj rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.03.2019, sp. zn. 25Co/120/2018, ktorého závery ani nemôžu byť pre tu posudzovanú vec záväzné. Žalovaná opätovne uvádza, že jej zodpovednosť je subsidiárna a nastúpi až v prípade, ak nárok na náhradu škody nebude možné uspokojiť prednostne priamo od súdneho exekútora (v tomto prípade v dedičskom konaní), od jeho náhradníka, resp. od poisťovne. Žalobca si mal uplatňovať prípadný nárok na náhradu škody prednostne a výlučne od súdneho exekútora. Povinnosť poškodeného prednostne uspokojovať svoj nárok od súdneho exekútora vyplýva z analogickej aplikácie konštantnej judikatúry (z judikatúry vyplýva prednosť uspokojenia nároku z bezdôvodného obohatenia, respektíve z iného titulu, pred uspokojením nároku z titulu nároku na náhradu škody). Pri výkone exekúcie vzniká po prijatí plnenia od povinného medzi súdnym exekútorom a oprávneným z exekúcie osobitný záväzkový vzťah, v rámci ktorého je exekútor povinný prijaté peňažné prostriedky, v zmysle § 12 ods. 4 Exekučného poriadku vedené na osobitnom účte exekútora, vydať oprávnenému. Pokiaľ nedôjde k postúpeniu takto prijatých prostriedkov (samozrejme po splnení predpokladov ustanovených exekučným poriadkom na ich vyplatenie), tieto sú na účte exekútora zadržované bez právneho dôvodu, avšak pokiaľ nie sú spotrebované, nie je možné hovoriť o vzniku škody, keďže majetková podstata sa na príslušnom účte nachádza a môže byť poskytnutá oprávnenému. Aj v prípade zániku funkcie exekútora tento osobitný účet nezaniká, ale prechádza do správy a dispozície jeho náhradníka, ktorý, v prípade že sa na účte nachádza dostatočný objem prostriedkov, má povinnosť ich z uvedeného účtu postúpiť v prospech oprávneného z exekúcie. Ak sa preukáže, že prostriedky na osobitnom exekútorskom účte nepostačujú na uspokojenie nároku oprávneného, znamená to len skutočnosť, že pôvodný súdny exekútor s týmito prostriedkami neoprávnene nakladal a použil ich na iný účel ako uspokojenie vzniknutých nárokov oprávneného, pričom ich týmto spôsobom nadobudol do svojho výlučného majetku bez právneho dôvodu a je povinný ich oprávnenému v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. Podľa názoru žalovanej možno uvedené ustanovenie analogicky aplikovať aj na prípad, keď exekútor bez právneho dôvodu nadobudne do svojho majetku finančné prostriedky reálne patriace oprávnenému, čím teda nesúhlasí so záverom žalobcu, že súdny exekútor sa, ako osoba vykonávajúca exekučnú činnosť, nemôže bezdôvodne obohatiť. Vo vzťahu k rozhodnutiu NS SR pod sp. zn. 4Cdo/41/2009, na ktoré žalobca poukazuje, žalovaná uvádza, že sa nenachádza vo verejne dostupných zdrojoch a preto sa k nemu nemôže náležite vyjadriť. Každopádne platí, že až v prípade bezúspešnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia/iného plnenia, a teda preukázania nevyhnutnosti pohľadávky voči súdnemu exekútorovi, resp. v dedičskom konaní po zosnulom súdnom exekútorovi, prichádza do úvahy možnosť vzniku reálnej škody na strane oprávneného, ktorej náhrady je možné sa, v prípade preukázania príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním orgánu verejnej moci, domáhať od štátu. Vzhľadom na to, že k vzniku škody vo vzťahu k žalovanej ešte nedošlo, žalobca sa teda o jej vzniku ešte ani nemohol dozvedieť (keďže týmto okamihom bude bezúspešné domáhanie sa v dedičskom konaní), a teda premlčacia doba na uplatnenie nároku ešte ani nezačala plynúť, a preto tu nevzniká logický lapsus, tak ako uvádza žalobca. Medzi základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody patrí preukázanie vzniku škody. Škoda, za ktorú má byť zodpovedný štát, pritom nevznikne skôr ako je preukázaná nemožnosť uspokojenia pohľadávky zodpovedajúcej rozsahu uplatnenej náhrady škody iným spôsobom (vrátane vydania bezdôvodného obohatenia) od subjektu, ktorý bez právneho dôvodu získal majetkový prospech na úkor toho, komu bolo do majetkovej sféry zasiahnuté. Preukázanie nemožnosti dosiahnuť uspokojenie pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia (bez zavinenia tejto bezúspešnosti žalobcom) teda nie je podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody výslovne stanovenou a predpísanou zákonom č. 514/2003 Z. z., je však podmienkou pre preukázanie vzniku škody ako jedného zo základných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody v zmysle predmetného zákona. A ak nie je preukázaný vznik samotnej škody (napr. aj preukázaním nemožnosti domôcť sa vydania plnenia z bezdôvodného obohatenia), nie je možné hovoriť ani o vzniku nároku na jej náhradu.

25. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca ktorý uvádza, že vzhľadom na povahu právneho vzťahu medzi žalobcom (oprávneným) ako účastníkom konania a súdnym exekútorom ako nositeľom štátnej moci, vykonávajúcim exekučnú činnosť, ktorý je vzťahom verejnoprávnym, nemôže dôjsť na strane

súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 OZ na úkor žalobcu ako oprávneného. Odhliadnuc od skutočnosti, že konštantná judikatúra označená žalovanou rieši konkurenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody, t.j. úplne odlišnú právnu situáciu a preto je v tejto veci neaplikovateľná, dovoľujeme si upozorniť, že povinnosti možno ukladať v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky (článok 2 ods. 3 a článok 13 ods. 1 Ústavy SR) výlučne zákonom alebo na základe zákona, medzinárodnou zmluvou alebo nariadením vlády a nie judikatúrou všeobecných súdov! Ďalej potom žalovaná uvádza, že cieľom a účelom ňou označenej judikatúry a tiež jej procesnej obrany je predchádzanie existencii dvoch súčasných nárokov od rôznych subjektov, ktoré by viedli k dvojnásobnému uspokojeniu fakticky totožných nárokov od rôznych subjektov. Zo strany žalovanej ide o hrubé zavádzanie alebo nepochopenie inštitútu nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci. Ako vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe NS SR ako súdu dovolacieho, v prípade nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora je vždy nevyhnutné prípadné nároky poškodeného posúdiť výlučne ako nárok na náhradu škody, za ktorý v zmysle platnej právnej úpravy nesú zodpovednosť dva subjekty, a to štát podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a súdny exekútor podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít zároveň prijala záver, že zodpovednosť exekútora podľa § 33 ods.1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú samostatnými zodpovednosťami vzťahmi, ktoré sú rovnocenné a stoja vedľa seba, pričom právna úprava platná v čase vzniku škody priamo nestanovovala prioritu a ani výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich a ani nevylučovala ich uplatnenie voči obojm zodpovednostným subjektom súčasne, keď vzájomný vzťah medzi nimi vo vzťahu k plneniu prísúdenej sumy v prípade úspechu poškodeného sa bude spravovať princípom tzv. falošnej solidarity (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/2307/2013 zo dňa 14.10.2015). Princípom solidarity (solidárnych záväzkov) je, že jednotlivé solidárne povinnosti sú samostatné, ale sú vzájomne spojené identitou predmetu záväzku. Platí pri tom zásada, že každý zo spoločných dlžníkov je povinný platiť celý dlh a všetci dlhujú iba raz, pričom ak vo vzťahu k jednému z účastníkov záväzok zanikne splnením, zanikne celý záväzok. S poukazom na uvedené je teda vylúčené, aby došlo „k dvojnásobnému uspokojeniu fakticky totožných nárokov od rôznych subjektov“ ako to tvrdí žalovaná. Rovnako tak aj tvrdenie žalovanej, že ak by uspokojila žalobcov nárok na náhradu škody, neodôvodnene by sa zlepšilo majetkové postavenie súdneho exekútora, ktorý sa bezdôvodne obohatil, je hrubo zavádzajúce. Žalovaná má totiž v prípade uhradenia nároku na náhradu škody právo na regresnú náhradu voči fyzickej osobe, ktorá sa podieľala na nesprávnom úradnom postupe v zmysle § 21 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. Skutočnosť, že žalovaná inštitút regresnej náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a práva z neho vyplývajúce aktívne nevyužíva, nemôže byť za žiadnych okolností na ťarchu žalobcu v tomto konaní. Pokiaľ žalovaná na podporu svojej procesnej obrany obsiahlo cituje z uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 20.09.2018, č.k. 8Co/327/2016-124 uvádzame, že predmetné uznesenie KS NR nie je verejne dohľadateľné a preto nevieme reagovať priamo na obsah tohto uznesenia, avšak predmetné uznesenie sa odvoláva na nález Ústavného súdu SR pod sp.zn. II. ÚS 165/2012, ktorý opäť rieši úplne inú právnu situáciu. Nález Ústavného súdu SR pod sp.zn. II. ÚS 165/2012 totiž definoval jediný prípad, kedy súdny exekútor nemá postavenie orgánu verejnej moci, ale má postavenie účastníka konania, a to je prípad jeho nároku na náhradu trov exekúcie. Upravená právna veta dotknutého nálezu Ústavného súdu znie: „V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.“ Z citovanej právnej vety nálezu Ústavného súdu SR pod sp.zn. II. ÚS 165/2012 je zrejmé, že jeho základom boli úplne odlišné skutkové i právne okolnosti a preto je v merite tejto veci neaplikovateľný. Zároveň konštatujeme, že žalovaná si tejto skutočnosti musí byť vedomá a úmyselné označenie dotknutej judikatúry ako „obdobná právna vec“ hodnotíme zo strany žalovanej opäť ako hrubé, účelové zavádzanie. Keď už žalovaná poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Nitre, dávame do pozornosti odvolacieho súdu rozhodnutia Krajského súdu v Nitre v skutočne obdobných právnych veciach, v ktorých už bola procesná obrana žalovanej a jej právne názory opakovane odmietnuté napr. rozsudok KS NR zo dňa 16.12.2020 pod sp.zn. 25Co/226/2019 alebo rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.04.2021 pod č.k. 9Co/59/2020-286. Z dôvodu právnej istoty taktiež pripájame predmetné rozhodnutia v prílohe tohto podania. V záverečnej časti svojho vyjadrenia potom žalovaná poukazuje na novelizáciu právnej úpravy o zodpovednosti súdneho exekútora, realizovanú zákonom č. 2/2017 Z.z. s účinnosťou od 01.04.2017, ktorá je podľa názoru žalovanej pre absenciu intertemporálnych ustanovení aplikovateľná aj spätne v režime nepravej spätnej retroaktivity. Pokiaľ ide o modifikáciu právnych vzťahov pri súbehu

zodpovednosti súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 EP a zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorú prinieslo ustanovenie § 31 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.04.2017, máme za to, že prechodné ustanovenia (§243h ods. 1 Exekučného poriadku) k úpravám účinným od 01.04.2017, v zmysle ktorých sa exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, sa musí nevyhnutne vzťahovať nielen na ustanovenia upravujúce procesný postup v exekučnom konaní, ale na všetky ustanovenia, ktoré majú akýkoľvek dosah na exekučné konanie, vrátane ustanovení o uplatňovaní škody spôsobenej súdnym exekútorom. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s týmto právnym názorom žalobcu, potom dávame do pozornosti odvolacieho súdu skutočnosť, že nakoľko nové ustanovenie § 31 ods. 4 EP má hmotnoprávny charakter a priamy dosah na práva a povinnosti fyzických a právnických osôb, toto pri absencii prechodného ustanovenia nie je možné aplikovať na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, a to práve s ohľadom na jeho hmotnoprávny charakter, pretože takáto aplikácia by neprípustným retroaktívnym spôsobom vstúpila do už existujúcich právnych vzťahov. Na tomto mieste opätovne zdôrazňujeme, že práva zo zodpovednosti za škodu vo vzťahu k štátu a vo vzťahu k exekútorovi podliehajú premlčaniu v rôznych premlčacích dobách! Aj s ohľadom na základné princípy právneho štátu (princíp právnej istoty, princíp ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere a princíp zákazu retroaktivity) je nepochybné, že nová právna úprava § 31 ods. 4 EP v znení účinnom od 01.04.2017 sa aj v prípade absencie prechodného ustanovenia môže vzťahovať len na nároky, pri ktorých ešte nedošlo k začatiu plynutia premlčacích dôb, t.j. pre nároky na náhradu škody vzniknuté po účinnosti dotknutej novely. Automatická nepravá spätná retroaktivita tak, ako ju predkladá žalovaná, je vo všeobecnosti prípustná iba v prípade procesnoprávných predpisov. V prípade novelizácie hmotného práva musí zákonodarca nepravú spätnú účinnosť výslovne pripustiť intertemporálnym ustanovením, obvykle v znení: „Ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, ak nie je ustanovené inak.“ Ako vyplýva z obsahu citovaného obvyklého intertemporálneho ustanovenia, pri nepravnej spätnej retroaktivite musí nová právna úprava rešpektovať právne vzťahy vzniknuté pred jej účinnosťou a vznik týchto právnych vzťahov a nároky z nich vyplývajúce sa budú vždy posudzovať podľa pôvodnej právnej úpravy. Aplikujúc uvedené na prejednávajúcu vec, ak už raz podľa pôvodnej právnej úpravy zodpovednostný vzťah žalovanej vo vzťahu k žalobcovi vznikol a existoval, nemôže nová právna úprava tento stav negovať a nemožno na podklade tejto novej právnej úpravy tvrdiť, že tento zodpovednostný vzťah zrazu neexistuje a podmieňovať jeho vznik splnením ďalšej novej právnej skutočnosti.

26. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadřila žalovaná, ktorá zdôrazňuje, že sa plne stotožňuje so zamietnutím žaloby súdom prvej inštancie, ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia, je toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledkom ktorého bol riadne zistený skutkový stav odôvodňujúci takýto záver súdu z dôvodu, že súd mal za preukázanú neexistenciu škody v čase rozhodovania súdu, v zmysle čoho žalobu zamietol ako predčasne podanú. Rozsudok obsahuje vyčerpávajúce odôvodnenie tak vo vzťahu k súdom zistenému skutkovému stavu, ako aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu tohto stavu súdom, vedúcemu súd prvej inštancie k svojmu rozhodnutiu, a nemožno ho považovať za nepreskúmateľný či nedostatočne odôvodnený. Žalobca vo svojom poslednom vyjadrení opätovne argumentuje tým, čím argumentoval v doterajšom priebehu konania. Na podporu svojej argumentácie žalobca prioritne poukazuje na dvojicu uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“), a to konkrétne na uznesenie zo dňa 25.03.2010, sp. zn. 4Cdo/41/2009 (na ktoré už žalobca poukazoval v doterajšom priebehu konania, ale žalovaná sa k nemu nemohla náležite vyjadriť, keďže k nemu nemala prístup) a uznesenie zo dňa 08.08.2012, sp. zn. 6M Cdo/4/2011. Žalovaná je toho názoru, že tieto rozhodnutia NS SR nemožno na posudzovanú vec aplikovať, a teda nemôžu byť pre prejednávajúcu vec záväzné, vzhľadom na to, že tam prejednávanej veci majú odlišný skutkový základ. V predmetných rozhodnutiach síce NS SR konštatoval, že u súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, avšak iba v tých prípadoch, že súdny exekútor po zastavení exekučného konania oprávnenému nevyúčtoval, ani nevrátil preddavky na odmenu a náhradu jeho hotových výdavkov, ktoré oprávnený zaplatil, hoci ho žalobca na ich vrátenie vyzval. Navyše názor prezentovaný v tejto dvojici rozhodnutí už bol prekonaný, nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.02.2013, č. k. II. ÚS 165/2012-45, v ktorom súd konštatoval, že v štádiu exekučného konania, keď exekučný súd rozhoduje o trovách exekučného konania, a teda aj o odmene exekútora (čo je prípadom aj oboch uznesení, na ktoré žalobca poukazuje), má súdny exekútor postavenie účastníka konania, v zmysle čoho je možné konštatovať naplnenie základných predpokladov na vznik

bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora. V ďalšom texte svojho vyjadrenia žalobca už iba replikuje argumentáciu v konaní už prednesenú, ku ktorej sa žalovaná v priebehu konania náležite vyjadrila, príp. poskytuje argumentáciu, ku ktorej už žalovaná zaujala jednoznačný postoj a odkazuje na „ustálenú rozhodovaciu prax NS SR“ bez toho, aby špecifikoval o aké konkrétne rozhodnutia NS SR ma ísť, a preto žalovaná nevidí dôvod sa k týmto tvrdeniam vyjadrovať, či opätovne argumentovať už prednesenou argumentáciou.

27. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

28. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP).

29. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP

30. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že žalobca si uplatnil svoj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Jána Jonatu v exekučnom konaní sp. zn. Ex217/1997, v ktorom žalobca vystupoval ako oprávnený o vymoženie finančnej sumy 7.343,30 eur s príslušenstvom, exekučné konanie pôvodne vedené pred súdnym exekútorom JUDr. Jánom Jonatom. Po zániku súdneho exekútora, bola ustanovená ako náhradník súdna exekútorka JUDr. Oľga Reháková, ktorá žalobcovi doručila úradný záznam zo dňa 24. 03. 2016, z ktorého vyplynulo, že v predmetnom exekučnom konaní boli súdnym exekútorom JUDr. Jonatom vymožené finančné prostriedky, ktoré neboli poukázané oprávnenému a nenachádzali sa ani na účte jeho exekútorského úradu. Prihláškou zo dňa 06. 04. 2016 v zmysle doručeného úradného záznamu žalobca prihlásil pohľadávku voči poručiteľovi do dedičského konania po zomrelom JUDr. Jonatovi vo výške 3.730,99 eur a následne podľa aktualizovaného úradného záznamu doplnil prihlášku do dedičského konania dňa 03. 05. 2016 tak, že si voči poručiteľovi uplatnil pohľadávku vo výške 5.648,35 eur. Na základe uvedeného skutkového stavu súdny exekútor porušil svoju zákonnú povinnosť držať finančné prostriedky vymožené v exekučnom konaní oddelene od svojho majetku. V konaní medzi sporovými stranami nebol sporný základ nároku žalobcu, teda nesprávny úradný postup pôvodného súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. EX 27/1997 JUDr. Jána Jonatu, ktorý v rozpore so svojou zákonnou povinnosťou, nedržal vymožené finančné prostriedky v exekučnom konaní na bankovom účte oddelene od svojich vlastných finančných prostriedkov na inom osobitnom účte.

31. Pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní sp. zn. Ex27/1997, bola pôvodným žalobcom postúpená spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými pôvodným oprávneným, Slovenská sporiteľňa, a.s., na Slovenskú konsolidačnú, a.s. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2000 účinnnej od 30. 06. 2000 a následne na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 09. 2005 uzatvorenej medzi Slovenská konsolidačná, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými postúpená v prospech žalobcu. Žalobca tak vstúpil do exekučného konania na miesto predchádzajúceho oprávneného na základe zmluvy o postúpení judikovanej pohľadávky a na základe tohto hmotnoprávneho právneho úkonu, existencia ktorého bola tiež nesporná, naňho prešla pohľadávka s príslušenstvom v rozsahu a stave, v akom nebola uspokojená ku dňu účinnosti postúpenia. Aktívnou legitimáciou žalobcu sa v rámci svojho odôvodnenia rozhodnutia vyčerpávajúco zaoberal súd prvej inštancie a odvolací súd sa s uvedeným stotožňuje.

32. Ako už súd prvej inštancie v rámci svojho odôvodnenia uviedol, zodpovednosť štátu nenastupuje generálne vždy a bez ďalšieho, ak ku škode dôjde pri výkone verejnej moci a nepôsobí ako všeobecný odškodňovací inštitút. V čase vzniku škody (spôsobenej súdnym exekútorom v exekučnom konaní) boli

účinné dve odškodňovacie právne úpravy na základe ktorých sa žalobca mohol domôcť náhrady škody, pričom vzťah týchto dvoch úprav nebol zákonodarcom dostatočne ozrejmený. Vzťah týchto úprav bol daný až judikatúrou súdov, ktoré prostredníctvom sudcovskej tvorby práva dotvorili vzťah medzi nimi a to napr. rozhodnutím sp. zn. 6Cdo/184/2018 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukázal už aj súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Na základe aj tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno uviesť, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci či už napr. súdnym exekútorom pri vymáhaní pohľadávok), môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal, a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči osobe odlišnej od štátu, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia samotnej škody. V súvislosti s prezentovaným názorom treba akcentovať, že náhrada škody z výkonu verejnej moci proti štátu (jeho prípadná zodpovednosť), nemá povahu všeobecného inštitútu, ktorý by ako jediný reparoval všetky potenciálne škody vzniknuté poškodenému subjektu. Nemožno preto pripustiť, aby sa poškodený domáhal náhrady škody priamo proti štátu bez toho, aby sa aspoň pokúsil vymôcť dlžné peniaze od toho, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Vznik škody je totiž poškodený povinný preukázať, a nie je postačujúce len tvrdenie žalobcu, že sa na primárnom dlžníkovi ničoho nedomôže.

33. Odvolací súd teda aj vzhľadom na vyššie uvedené zdôrazňuje správnosť odôvodnenia súdu prvej inštancie, teda že nie je možné v prebiehajúcom súdnom konaní na základe zákona č. 514/2003 Z.z. priznať žalobcovi žalované plnenie nakoľko žalobcovi zatiaľ nevznikla škoda. Nakoľko sa stále neskončilo dedičské konanie po zomrelom súdnom exekútorovi, kde si žalobca svoju (postúpenú) pohľadávku riadne uplatnil a v ktorom môže jeho pohľadávka byť čo i len z časti uspokojená. Teda žalobca v súčasnej dobe nie je aktívne legitimovaný, až dokým sa neskončí predmetné dedičské konanie (a nebude v ňom uspokojená pohľadávka žalobcu). Pokiaľ žalobca nedosiahne v dedičskom konaní uspokojenie svojej (v tomto konaní žalovanej) pohľadávky z dedičstva po súdnom exekútorovi, následne si bude môcť uplatňovať svoje právo na náhradu škody prostredníctvom právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z.z. voči štátu. Je teda možné konštatovať, že žaloba je podaná predčasne, žalobca sa má v prvom rade pokúsiť vymôcť dlžné peniaze od toho, kto sa na jeho úkor, bezdôvodne obohatil v konkrétnom prípade uplatnením svojej pohľadávky v dedičskom konaní po zomrelom súdnom exekútorovi JUDr. Jonatovi.

34. V súvislosti s ďalšími bodmi odvolania odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie žalobca síce môže žalovať aj súdneho exekútora aj štát, avšak iba v jednom konaní. V predmetnom prípade, po smrti súdneho exekútora by bol ak by už škoda vznikla pasívne legitimovaný štát.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní súd vzhľadom na to, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie úspešnému žalovanej náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi priznáva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP, § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).